

32. navadna nedelja - leto C

Kako je z vstajenjem

Pristopilo je nekaj saducejev, ki so trdili, da ni vstajenja. Vprašali so ga: »Učitelj, Mojzes nam je zapisal: Če komu umre brat, ki je bil oženjen, pa ni imel otrok, naj vzame to ženo njegov brat in obudi zarod svojemu bratu. Bilo pa je sedem bratov. Prvi je vzel ženo in umrl brez otrok. Nato jo je vzel drugi, pozneje tretji in tako vseh sedem; umrli so in niso zapustili otrok. Za vsemi je umrla tudi žena. Čigava bo torej žena ob vstajenju, kajti vseh sedem jo je imelo za ženo?« Jezus jim je rekel: »Sinovi tega veka se ženijo in možijo, tisti pa, ki so vredni, da dosežejo oni vek in vstajenje od mrtvih, se ne bodo ne ženili ne možili. Tudi umreti ne morejo več; enaki so namreč angelom in so Božji sinovi, saj so sinovi vstajenja. Da pa so mrtvi obujeni, je pokazal tudi Mojzes v pripovedi o grmu, ko je imenoval Gospoda »Bog Abrahamov, Bog Izakov in Bog Jakobov«, Bog pa ni Bog mrtvih, ampak živih, kajti njemu vsi živijo.« Nekaj pismoukov je tedaj odgovorilo: »Učitelj, dobro si povedal,« in niso si ga drznili še kaj vprašati. Lk 20,27-40

Bog živih

Razprava o sedmih bratih, ki so imeli isto ženo mi je bila vedno velika neumnost. Nikoli pa se nisem vprašal točno zakaj. Zdelo se mi je, da nekaj ne drži, kaj ne drži pa nisem nikoli dognal. Ob tem odlomku sem zato običajno razmišljal o mojem odnosu do življenja po smrti. Tokrat sem se le ustavil pri zgodbi o nesrečni ženi, ki ji po vrsti umirajo možje. Opazil sem, da je v razpravi saducejev kup pretvarjanja in nesmislov. Kakšnih?

Saduceji niso verjeli v posmrtno življenje. Kakšen smisel ima potem razprava o nekih detajlih v življenju, v katerega tako ali tako ne verjameš. Vse skupaj postane absurdno in smešno. Vendar, mar ni veliko stvari v naših odnosih na tej ravni? Sam se velikokrat počutim kot tisti, ki opisuje življenje, v katerega drugi ne verjame, razpravljaj pa bi o njem. Mar ni to nesmisel? Če ne verjamemo, tudi naši pogovori ne morejo biti smiselni. Če se za stvari, o katerih govorimo, ne angažiramo, so pogovori izguba časa.

Drugi nesmisel razprave je zamenjava bistva problema vdove brez otrok. Zakon v stari zavezi se nam zdi včasih primitiven, a je bil zelo socialen in usmerjen v bistvo zakonske ljubezni – darovanje. Vdova brez otrok je bila v judovski družbi brez prave možnosti za preživetje. Zato naj bi jo vzel možev brat, da ji podari osnovni položaj v družbi in človeka vredno življenje. Saduceji pa sprašujejo o ženi kot lastnini. Čigava bo? Govorijo v jeziku poželenja in strasti. Tako se vse zaplete že v tem svetu. Egoizem in sebičnost ne pelje nikamor in že tu ne deluje. Zakaj bi razpredali o tem, kako naj takšen nesmisel deluje po smrti?

In tu smo pri bistvu Jezusovega odgovora: *Bog je Bog živih, ker v njem vsi živijo.* Za Jezusa je jasno, da zagledanost vase, požrešnost in poželenje vodijo v smrt. Smrt pristnega življenja v tem svetu se le nadaljuje v prihodnjem. Ob tem se mogoče spomnimo poslednje sodbe, ki jo Jezus opisuje, ko pravi, da bo kralj ločil ovce od kozlov. *Ovce bo postavil na svojo desnico, kozle pa na levico. Tedaj bo kralj rekel tistim, ki bodo na desnici: »Pridite, blagoslovljeni mojega Očeta! Prejmite v posest kraljestvo, ki vam je pripravljeno od začetka sveta! Kajti lačen sem bil in ste mi dali jesti, žejen sem bil in ste mi dali piti, tujec sem bil in ste me sprejeli, nag sem bil in ste me oblekli, bolan sem bil in ste me obiskali, v ječi sem bil in ste prišli k meni.« (Mt 25,33-36).* Tiste, ki ga v stiski niso videli, pa bo poslal v večni ogenj. Živ je za Boga le tisti, ki živi za drugega. Kdor živi le zase, ni živ in tudi Boga ne sreča, ne v tem življenju in prav tako ne v onem. Bog je Bog živih, je Bog tistih, ki se nanj ozirajo v vsakem trenutku in živijo zanj po svojih bratih in sestrah.

Odgovor na slepomišenje saducejev je torej logičen in jasen. Če bo brat vzel ženo iz čiste koristoljubnosti, brez darovanjske ljubezni, bo mrtev že v tem svetu. V takšnem odnosu ni prostora za Boga. Ker v večnosti ostane le, kar je trajno in iz ljubezni – strasti in poželenja pa so minljiva – tudi življenja, ki je temeljilo na minljivem, v večnosti ne bo mogoče nadaljevati.

Tako v sodbi kot v zgodbi o sedmih bratih je večnost jasno zarisana, le prenaporna se nam zdi. A Bog ne popušča. Kdor bo tu živel za bližnjega, bo našel dom v večnosti. Kdor tu živi sebi, je za Boga mrtev že tu. In ker se Bog ne spreneveda, bo zanj mrtev tudi v večnosti.